

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΥΡΙΚΗ

ΣΤΗΝ ΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» θὰ ἐκδίδηται τετράκις τῆς ἑβδομάδος, ΗΓΟΙ, ΤΡΙΤΗΝ, ΠΕΜΠΤΗΝ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ καὶ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Τὰ θέματα τῶν ὁποίων ἐπελήφθη τὸ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ, καὶ τὰ πολιτικὰ καὶ τὰ κοινωνικὰ, καὶ τὰ φιλολογικὰ καὶ τὰ ἐκ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου, ἦσαν τόσα, ὥστε οὐδαμῶς τοῖς ἐπῆρκει ὁ χώρος τῶν τριῶν φύλλων καθ' ἑβδομάδα.

Ἡ ὕλη ἐξεγείλιζε κατὰ γράμμην τὸ τοιοῦτον μᾶς ἔφερε πολλὰς δυσκολίας· ἐνίοτε ἐθυσιάζετο ἡ ἀρμονία τῶν μερῶν εἰς ἃ κατ' ἀνάγκην διαιρεῖται ἕκαστον φύλλον. Πότε ὑπεχώρει τὸ φιλολογικὸν τμήμα εἰς τὸ πολιτικόν· καὶ πότε αὐτὸ εἰς ἐκεῖνο. Ἄλλοτε ἐπνεγε τὸ φύλλον ἡ ἐνεστότης (actnalité) καὶ ἄλλοτε ἡ θυμηθὴς ὕλη.

Μᾶς ἐχρειάζετο μίᾳ διεξόδος καὶ ὡς τοιαύτην εὐρομεν τὴν ἔκδοσιν καὶ τετάρτου φύλλου καθ' ἑβδομάδα.

Φύλλα, ὡς τὸ «Μὴ Χάνεσαι», ἔχοντα τὸν τύπον αὐτῶν μᾶλλον ἐν Παρισίοις ἢ ἀλλαγῶν, εἶναι συνήθως μεγαλόσχημα, ὡς τὸ ἡμετερον περίπου διπλοῦν, καὶ ἡμερήσια. Ὁ «Φιγαρώ», ὁ «Βολταῖρος», ὁ Γαλάτης (οὗ ἀρχισυντάκτης εἶναι ὁ πρῶην ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας καὶ μέγας συγγραφεὺς Γούλιος Σίμων) ὁ «Ζιλ Βλάς», εἶναι ὅλα ἡμερήσια· διότι πραγματεύονται περὶ διπλασίων θεμάτων ἀπὸ τὰ συνήθως πραγματευόμενα ἐν τῷ σπουδαίῳ λεγομένῳ τύπῳ. Περιλαμβάνουσι καὶ τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν φιλολογίαν καὶ τὸν μεγάλον κόσμον καὶ τὸν μικρὸν κόσμον. Εἶναι φύλλα γενικά· ἔχουσιν ὅλην τὴν σπουδαιότητα τῶν σπουδαίων· μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν φέρουσι προσωπίδα τραγικὴν· σχηματίζουσι περὶ ἑαυτὰ ἀτμοσφαῖραν γαλακτῆν· ἐὰν τὴν διαθέσωσι νέφη ἐνίοτε τὴν ἀτμοσφαῖραν αὐτὴν, αὐτὰ χρησιμεύουσιν διὰ λόγους προοπτικῆς ἢ ζωγραφικῆς· ὅχι διὰ νὰ γεννήσουν τὴν πλήξιν· ἢ νὰ προκαλέσωσι σύσπασιν τῶν ὀφρύων.

Νομίζομεν ὅτι αἱ θεωρίαι αὐταὶ ὅσον ἦτο δυνατόν μετεβάλλοντο εἰς πράγματα ἐν τῷ «Μὴ Χάνεσαι», ἰδίως κατὰ τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἔτος, καθ' ὃ προσετέθη καὶ ἡ τακτικὴ συνοδεία πρωτοτύπων μυθιστορημάτων. Τὸν κλάδον αὐτὸν θέλομεν καλλιεργήσει ἐπιμελῶς. Καὶ νομίζομεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ σχηματισθῇ πλειάς μυθιστοριογράφων ἀξίας καὶ προσόντων, καὶ οὕτω δὲν θὰ καθυστεροῦν καὶ εἰς τοῦτο αἱ φιλολογικαὶ Ἀθήναι.

Μὲ τὴν προσθήκην τοῦ τετάρτου φύλλου, διὰ νὰ μὴ ὀμιλήσωμεν περὶ τῆς ὑπερόγκου ἀυξήσεως τῶν τυπογραφικῶν δαπανῶν, ἐνεκα τῶν ἀπεργιῶν καὶ τῶν νομισματικῶν, ΑΚΡΙΒΩΣ ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΘΕΙ-ΣΩΝ δὲν ἠδυνάμεθα ν' ἀρήσωμεν τὴν συνδρομὴν τὴν αὐτὴν, ὅτε ἐξεδίδομεν ΔΥΟ ΜΟΝΑ φύλλα καθ' ἑβδομάδα. Διὰ τοῦτο ὠρίσαμεν ἀπὸ 15 Νοεμβρίου ἐσωτερικὴν μὲν συνδρομὴν 20 νέας δραχμᾶς, ἐξωτερικὴν δὲ 30 νέας δραχμᾶς.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΕΟΡΤΗ
ΕΝ ΜΕΣΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
(ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΙ ΜΑΣ)

Πέρα, 10 Νοεμβρίου 1882.

Χθές Τρίτην 9 τρέχοντος, εξερχόμενος περί τήν 6 μ. μ. ὡραν ξενοδογείου κειμένου ἐν μιᾷ τῶν πλευρῶν τῆς μεγάλης καὶ ποικιλωτάτης ἑδοῦ τοῦ Πέραν συνήντησα φίλου; ζητούντας με. Μετὰ τὸν χαιρετισμὸν ἀθὰ ὑπάγωμενον, με ἐρωτῶσιν, ἀνὰ ἴδωμεν τὴν περσικὴν τελετὴν; ἀκαὶ διατί ὄχι ἀπεκρινάμεν, ἀφοῦ ὁ καιρὸς μας εὐνοεῖ. Καὶ ἀμέσως ἀνευ χρονοτριβῆς ἐκινήσαμεν διευθυνόμενοι πρὸς τὴν πόλιν, τὸ κυρίως ἱστορικώτατον Βυζάντιον.

«Τὸ ἐξαφνικὸν τοῦτο σχέδιον», λέγουσί τινες, ἀθὰ εὐχαριστήσῃ ἡμᾶς πολὺ». Καὶ δὲν εἶχον ἀδικον. Ὁ οὐρανὸς ἦν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνέφελος, ἡ δὲ σελήνη ἐγγίζουσα εἰς τὴν πλησιάζον εἰς αὐτῆς ἀφειδῶς καὶ χαριέντως ἐκάλλυε τὰς ὑψηλὰς οἰκοδομὰς τῆς μεγαλοπόλεως, ἀμιλλωμένη ἰσῶς ὅπως αὐξήσῃ τὰ θελογητὰ τοῦ Σταυροδρομίου. Ἡ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην κίνησις ἦν ζωηροτάτη. Πλείστοι καὶ πλείσται ἰστάμενοι πρὸ τῶν καλλιπρεπῶν καταστημάτων τῆς Μεγ. ἑδοῦ περιεργάζοντο τὰ ἐκτεθειμένα ἀντικείμενα. Ἡμεῖς δὲ ταχὺ βαδίζοντες καὶ εὐτραπέλως διαλεγόμενοι διηκνύομεν τὴν Μεγάλην ἑδὸν. Ἰδοὺ ἡμεῖς μετ' ὀλίγον ἐν τῷ ἀεικινήτῳ Γαλατᾷ. Τὰ διόδια πληρώσαντες διεβαίνομεν τὴν ἐπιμύκη του Καράκιϊ Γέφυραν. Ἡ ἐπὶ ταύτης καταλαβούσα ἡμᾶς μαγεία ἦν τοσαύτη, ὥστε ἀνεπαίσθητος τὸ βῆμα ἐβραδύναμεν. Τοῦτο μὲν τὰ ἐπὶ τῶν πλοίων καὶ τῶν πέριξ ἐκ τῶν ἀπειραριθμῶν οἰκοδομῶν φῶτα, τοῦτο δὲ τὸ γλυκύτερον καὶ ἡρεμον τῆς τε Κερατείου καὶ τῆς Βοσπορείου Θαλάσσης ὕψος, κατακλήσαντα ἡμᾶς ἠνάγκασαν ὅπως

στάντες μικρὸν θαυμάσωμεν ἀληθῶς τὴν τερπνοτάτην καὶ ἀπερίγραπτον θέαν. Καὶ τὴν τέρψιν σιωπῇ καὶ βρεβασμῶς διεδέξατο. Οὕτω δὲ θὰ ἐξέφραγεν ἡμᾶς ἐπὶ στιγμὴν τὸ πρὸς ὃ διευθυνόμεθα τέρμα, ἀν μὴ, ὅτε ὀλίγον προῦργωρήσαμεν καὶ κατὰ τὸ μέσον τῆς γεφύρας εὐρισκόμεθα, ὑπεμίμησαν ἡμᾶς τοῦτο ὑπόκωφοι ἀλλαλαγμοὶ ὑπὸ πολλῶν μὲν στομάων ἀφιέμενοι, ἔμμετροι δέ. Καὶ τότε αἰδοῦν ἐκράξαμεν ὁμορῶνως, αἰδοῦ, ἴσως τὴν ἡρᾶτον ἢ τελετῇ. Διὸ σπεύσωμεν καὶ πάλιν. Οὕτω δὲ τὴν τέρψιν καὶ τὸν βρεβασμὸν ἀποπέμψαντες διέβημεν τὸν Γέφυραν καὶ κατὰ τὴν ἑδὸν πρὸς τὸ ἐν τῇ Πόλει Βαλιδὲ-Χάν. Τὸ μέρος τοῦτο ἠγνοοῦμεν, ἀλλὰ τοσοῦτο πλῆθος πρὸς τὴν αὐτὴν θέσιν διετυθέντο, ὥστε οὐδεμία παρέστη ἀνάγκη ὅπως ὀδηγίας ζητήσωμεν. Μετὰ μικρὰς λοξοδρομίας ἀφικόμεθα. Αἱ πλείσται τῶν πυλῶν τοῦ χανίου ἦσαν κεκλεισμέναι. Τοσαύτη δὲ ἦν ἡ τὸ Βαλιδὲ-Χάν περικυκλούσα πληθώρα, ὥστε ἡμεῖς πολὺ ἀπὸ τῆς κυρίας εἰσόδου ἀπέιχομεν. Ὁ συνωστισμὸς ἦν φοβερός, φόβος δὲ οὐ μικρὸς κατεῖχεν ἕλαστον ὅπως μὴ εἰσδύωμ ἐῖς τὸν ἄμετρον ἐκεῖνον συρφετὸν δωρεὰν κακωθῆ. Καὶ τίς ἐθνότης ἐλειπεν ἐκεῖθεν; Ἡμεῖς ἡρξάμεθα ἀγωνισάντες, διότι ἐνομίσαμεν ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ εἰσέλθωμεν. Μεγάλῃ ἦν ἡ δυσκολία. Εἰς αὐτὸν ὅμως τὸν κίνδυνον ἐλογισάμεθα, μεριμνῶντες μόνον ὅπως δυνηθῶμεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς Βαλιδὲ-Χάν, ἐν ᾧ ὡς ἐμάθομεν ἐτελοῦντο τὰ ἀποτρόπαια, δι' ἃ τοσαύται χιλιάδες φιλοθεαμόνων ἠθροίσθησαν. Στρατὸς ἰστάμενος πρὸ τῆς μεγάλης θύρας ἐκόλυε τοὺς ποθοῦντας νὰ εἰσέλθωσι. Καὶ οἱ μὲν φίλοι ἀδύνατον νομίσαντες τὴν εἰσέλθειν ἀπεχώρησαν, ἐγὼ δὲ ἐπιμένων ἀπεχώρισθην Ἐν ᾧ διανοοῦμαι πῶς νὰ ἐξεύρω τρόπον, εἶδον εὐρωπαίους εἰσερχομένους. Τούτους ἀκολουθήσας εἰσῆλθον.

Ἦ τὸ θέαμα ἦν περιεργότατον, ἀλλὰ καὶ φοβερὸν καὶ ἀποτρόπαιον. Τὸ Βαλιδὲ-Χάν ἱκανῶς εὐρύχωρον ὄν ἔχει

σχῆμα κυκλικόν. Τὰ πέριξ κτίρια εἰσιν ἀρχαῖα, χρησιμεύουσι δὲ εἴτε ὡς κατοικίαι, εἴτε ὡς καταστήματα, ἐν οἷς πωλοῦνται Ἀσιανὰ καὶ ἰδίᾳ Περσικὰ ἐμπορεύματα. Ἡ φωταψία ἦν μεγάλη. Πάντα ταῦτα ἦσαν πλήρη πολυελαίων, ἐκοσμοῦντο δὲ διὰ σημαίων Περσικῶν, φερουσῶν τὸ ἐθνικὸν σῆμα, ἥλιον καὶ λέοντα ξιφῆρη. Τὰ καταστήματα ἐχρησίμευον ὡς θεωρεῖα. Κόσμος ἀμετρος συνωθεῖτο, στρατὸς δὲ ἐν δυσὶ γραμμαῖς κεχωρισμένος καὶ κύκλῳ τεταγμένος διετῆρει μὲν τὴν τάξιν, ἐτῆρει δὲ τὸν μεταξὺ χώρον ἐλεύθερον. Μικρὸν χωρήσας συνήντησα τοὺς τὴν τελετὴν ἄγοντας. Ἀληθῆς φόβος κατέλαβέ με τότε. Σίφη γυμνὰ ἐφθίησαν ὑπὲρ τὰ ἑκατόν. Εἰσδύσας ἔστην ἐν θέσει περιωρισμένη πωρ καὶ ἀσφαλεῖ καὶ τὴν προσοχὴν μου ἐπὶ τὰ τελούμενα προσήλωσα. Τέσσαρες Πέρσαι, ὧν οἱ μὲν δύο νεανῖαι, οἱ δ' ἄλλοι ἄνδρες, γυμνοὶ μέχρι τῆς ὀσφύος, τὸ δ' ἄλλο σῶμα διὰ μελάνων περιζυμμάτων περιβεβλημένοι, προηγούντο τύπτοντες τὴν ῥάχιν αὐτῶν διὰ συμπλέγματος μικρῶν, ἀλλὰ πολλῶν ὀμοῦ σιδηρῶν κρίκων κατὰ ῥυθμὸν, ὃν ἐκάνονζον πρὸς ψαλμοὺς μονοτόνους, οὗς κοινή ἢ πολυάριθμος συνοδεία συνέψαλλον. Ὁ βηματισμὸς ἦν καθόλου βραδύς, καὶ στάσεις δὲ ἐν τῷ μεταξὺ ἐγίνοντο συχναί. Τοὺς εἰρημένους Πέρσας περιεκύκλουν ἄλλοι τύπτοντες καὶ οὗτοι ῥυθμικῶς τὰ γυμνὰ στήθη αὐτῶν διὰ τῶν παλαμῶν. Ὑπερέτα δ' ἐπότιζον τοὺς μανιώδεις ἐκείνους δι' ὑγροῦ, οὐ τὴν οὐσίαν δὲν κατάρθωσα νὰ νοήσω. Εἶπετο ὁμᾶς; οὐλεμάδων Περσῶν μετὰ τιναρῶν πρσίνων ἐπὶ τῶν κεφαλῶν καὶ μακρῶν κομβολογιῶν ἐπὶ τῶν χειρῶν, οἵτινες ψάλλοντες ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ δυνάμειος ἀφίεσαν φωνὰς προδιδούσας πένθος βαρὺ καὶ λίαν φανατικόν. Τοῦ νευρικοῦ ἀνθρώπου αἱ τρίχες θὰ ἀνωρθοῦντο βεβχίως ἐπὶ ταῖς ἀκούσμασιν ἐκείναις. Ἀλλ' ἐγὼ διετέλουν ἀπαθῆς πᾶσαν αἰσθησὶν κατὰ ἀνάγκην καταπνίγων διὰ τὸν φόβον τῶν περιστοιχιζόντων.

Ἐκατέρωθεν ἐν γραμμῇ ἐβάδιζον ἱκανοὶ Πέρσαι κρατοῦντες λαμπάδας ἀνημμένας ἐντὸς ὑελίνων περιβλημάτων. Κατόπιν παρήλασαν πρὸ ἡμῶν δύο ἵπποι καθοδηγούμενοι καὶ ἄλλοι μὲν ἐνδεδυμένοι ὑφάσματα, ἄνω δὲ πάντων φέροντες λευκὸν πανίον μεμολυσμένον δι' αἵματος. Ἐπὶ τῆς ῥάχεις τοῦ πρώτου ἵππου ἴστατο περσιτέρᾳ κατάλευκος δεδεμένη ἐκ τῶν ποδῶν, ἐστηρίζετο παρ' αὐτὴν καὶ ξίφος ὄρθιον. Ἡ ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι περιεργία μου ἦν μεγάλη. Ἀλλ' αὐτὴ ὑπερμέτρως κῦζησε καὶ εἰς ἀληθῆ φόβον μετετάραξε, ὅτε πρὸ ἡμῶν ἤρξατο παρελαύνουσα ἡ τὴν οὐσίαν τῆς τελετῆς ἀποτελοῦσα συνοδεία. Προηγούμενον πυρσῶν ἐπὶ κονταρίων μακρῶν καθέτως βασταζομένον ἠκολούθουν Πέρσαι ὑπὲρ τοῦ; ἑκατόν εἰς δύο διετηρημένοι σίχους, βραδέως καὶ ῥυθμικῶς καὶ λοξῶς καὶ ἀντιμετώπιος χωροῦντες. Ἐκάτερος τῶν στίχων ἀπήρτιζεν ἄλυτον στερεαν, διότι ὁ ἐπόμενος Πέρσης συνείχετο τῷ ἡγούμενῳ κρατούμενος μὲν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἀπὸ τῆς ζώνης αὐτοῦ, φέρων δ' ἐπὶ τῆς ἄλλης καθέτως μάχαιραν δίστομον καὶ μακρὰν μέχρις ἡμίσεως μέτρον. Ἐκαστος ἦν περιβεβλημένος λευκὸν ἐκπανίον ἐπενδύτην, τὸ δὲ βλέμμα εἶχεν ἐξωρογισμένον, αἵματός δὲ ὀρόμβοι ἀδιαλείπτως ἔρρεον κατὰ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ βλέμματος ἐκρέοντες. Τὸ θέαμα ἦν φοικτόν. Μὴ δυνάμενος ν' ἀντιστῶ ἀπέστρεψα ἐπὶ στιγμὴν τὸ πρόσωπόν μου καὶ ἐτριψα τοὺς ὀφθαλμοὺς νομίσας ὅτι ἐνυπνιαζόμην. Ἀλλ' ὄχι ἦσαν γεγονότα! Πάντες συνέψαλλον, ἐμάζετο δ' ὅτι ὁ μὲν εἰς στίχους ἤρῳτα, ὁ δ' ἀντιμετώπιος χωρῶν ἀπεκρίνετο. Ἐνεκα δὲ βαθείας, φαιέντης, θλίψεως ἐπὶ τοῖς διὰ τῶν ὧδῶν ἐξιστορουμένοις ἐξάρρασαν ἕκαστος μαχαιροφόρος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ἑαυτοῦ μέτωπον ἢ κατασύρων τὴν μάχαιραν ἐπ' αὐτοῦ ἢ καὶ πλήττων αὐτὸ ἐλαφρῶς. Ἀλλ' ὅπως μὴ, πληθυνούσας τῆς θλίψεως, τῆς μανίας καὶ τοῦ φανατισμοῦ, πολλὰ συμβαίνω-

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 374)

— Βεβαιώθητε ὅμως ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη αἰτία καὶ οὐδὲν ἄλλον σκοπὸν εἶχον. Ἐπιμένω καὶ σᾶς ἰκετεύω καὶ ἀπαιτῶ ὄχι μόνον νὰ με συγχωρήσετε σᾶς, ἀλλὰ καὶ νὰ με δικαιολογήσετε εἰς πάντα ἄλλον.

— Ἐγὼ νὰ σᾶς δικαιολογήσω! εἶπεν ἡ Αὐγούστα. Ἀλλ' ἐμὲ τίς θὰ με δικαιολογήσῃ, κύριε;

— Νομίζω, κυρία, ὅτι δὲν ἔχετε ἀνάγκην δικαιολογήσεως, ἀφοῦ εἴσατε εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἡ θαλαμηπόλος μου, κύριε. Τί θὰ εἶπω πρὸς αὐτήν, τί θὰ τῆς εἶπητε, ἀφοῦ δὲν σᾶς γνωρίζει, ἀφοῦ δὲν σᾶς γνωρίζω, ἀφοῦ δὲν με γνωρίζετε;

— Ὡ μὴ ἀνισυχεῖτε, κυρία. Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κάποιος μὲρος τι διὰ νὰ γείνω ἄφορος πρὸς αὐτήν;

Ἡ Αὐγούστα ἔκρινεν ἀθάδῃ τὴν τελευταίαν πρότασιν τοῦ ἀγνωστοῦ. Τῇ ἐφάνη ὅτι ὁ θρασὺς οὗτος ἀναβάτης τῶν ἐπαλξέων καὶ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης τῶν στεγῶν, τῇ προσέβαλλε νὰ διανερμθῇ μετ' αὐτοῦ ἐγγλῆμα καὶ συνοργὴν, καίπερ ἀθῶα οὖσα. Κατελήθη ὑπ' ὄργης καὶ τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέρος ἐκτὸς τοῦ κρηνοῦ τούτου, ἔκραξε, δεικνύουσα τὸν θρηγκᾶν τῆς ἐπάλξεως.

Καὶ ἠσθάνετο τῷ ὄντι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δύναιμιν ἀρκούσαν ὅπως ἴδῃ τὸν ἀγνωστον πίπτοντα ἐκεῖθεν, ἢ καὶ ὅπως αὐτὴ αὐτὴ τὸν καταρρίψῃ ἐκεῖ.

Οὗτος δὲ ἐμειδίασε κρυφίως, ἀνωρθῶν, ἐξέπεμψεν ἐκ τῶν ὀμμάτων ἀστραπὴν, καὶ ἐσχισμάτισε τὸ παράστημα καὶ τὴν φωνὴν του ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

— Ὡ, ναί, καὶ εἰς τὸν κρημὸν τούτου δύναιμι νὰ βιβθῶ, ἀνέκραξεν, ἀρκεῖ νὰ εἶπητε ὅτι με συγχωρεῖτε.

Καὶ ἀπὸ τῆς ἀντιθέτου γωνίας τοῦ ἀνδρῶν, ὅπου ἴστατο, ὤρμησε με σταθερὸν βῆμα, ὡς ἵνα βιβθῇ κατὰ τοῦ κρηνοῦ.

Ἡ Αὐγούστα ἐπτοήθη, ἐξεπλάγη καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

— Τί κάμνεις, κύριε! ἔκραξε λαβούσα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος· ἐτρελλάθης λοιπόν;

Ἡ χεὶρ καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμον. ἠσθάνθη δὲ ὅτι μετέδωκε διὰ τῆς ἐπαφῆς τὸν τρόμον καὶ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἀγνωστοῦ.

Οὗτος ἐστάθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν παρατηρῶν αὐτὴν με βραθύ

καὶ θαυμαστικὸν βλέμμα. Ἐνδεδυμένη λευκᾷ, ὡς ἦτο, καὶ ὀχραινομένη ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, εἶχε τι τὸ χαριέντως φαναστικόν.

Τὰ βλέμματά των συννητήθησαν καὶ ἐταπεινώσεν αὐτὴ τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ἀφῆκε τὸν βραχίονά του.

— Μείνατε ἐδῶ, κύριε, εἶπε, καὶ ἴδοὺ ἐγὼ θὰ καταβῶ διὰ νὰ προλάβω τὴν ὑπερέτριά μου.

— Ἀλλὰ δὲν μοὶ εἶπατε ὅτι με συγχωρεῖτε, κυρία.

— Σᾶς συγχωρῶ. Μείνατε.

Καὶ ἔγεινεν ἄφαντος διὰ τῆς ὑψηλῆς κλίμακος. Ἐσκέπτετο δὲ ἐπὶ μακρὸν περὶ τοῦ παραδόξου τούτου νυκτερινοῦ συμβάντος. Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς ἀγούσης ὁδοῦ συνήντησε τὴν Σεντίαν, ἣτις ἠπόρησε διατῆ ἢ κυρία τῆς ἀπεράσισε νὰ κατέλθῃ ἐκ τοῦ πύργου, προτοῦ νὰ τῆς φέρῃ τὸ ἐπανωφόρι τῆς. Ἡ Αὐγούστα τῆς ἀπηγόρευσε νὰ συζητήσῃ περὶ τούτου καὶ τὴν ἐπεμψε νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ Μάρκος Σανούτος (διότι αὐτὸς ἦτο) κατὰ πάντα εἶχεν ἀληθεύσει· ἐψευδέτο μόνον εἰς τὸ ὅτι τυχαίως ἀνέβη εἰς τὸ ὑπαίθριον τοῦτο δῶμα, ὅπως ἀναπνεύσῃ. Τὸ ἀληθές ἦτο ὅτι ὁ Σανούτος κατακλιθεὶς καὶ μὴ δυνήθεις νὰ κλεισθῇ ὄμμα μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ Αὐγούστα μετὰ τῆς θεραπεινίδος ἀνέβαινον εἰς τὸν πύργον, εὐρίσκατο ἐν κοιτῶνι, οὐ τὰ παράθυρα ἐβλεπον πρὸς τὸν διάδρομον, δι' οὗ διήλθον αὐταί. Εἶδε διὰ τῶν ὕλων ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ, ὃν ἐκράτει ἡ Σεντί-

να, τὰς δύο γυναικας διερχομένας, ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ὀπτασίας τοῦ κάλλους τῆς Αὐγούστης, καὶ ἐφαντάσθη νὰ ἀπολουθῆσθῃ κατόπιν αὐτῶν ἐκ πολυπραγμοσύνης καὶ εὐεχνητόπου γοήτρου. Ἠγέρθη καὶ στιγμιαίως ἐνδύθεις ἐξῆλθε πατῶν μετὰς ἄκρας τῶν ποδῶν, καὶ ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς ἀντιλάμψεως τοῦ φανοῦ τὰς ἠκολούθησεν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον εἶχον στραφῆ διὰ τινος κλίμακος πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ὁ τοιμητὸς εὐρέθη ἐν τῷ σκότει.

Περιέμενε λοιπὸν ἐλπίζων νὰ ἴδῃ πάλιν φῶς ἐκ τινος νέας στροφῆς τῶν δύο νυκτοβατῶδων, ἀλλ' εἰς μάτην. Τότε εὐρέθη ἐν ἀμχανίᾳ καὶ προσεπάθει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνά του βαδίζων ψηλακρίνδᾳ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ φῶς τοῦ φανοῦ ἐφάνη πόρρωθεν ἀντανκλωμένον πάλιν ὀπισθεν του, καὶ ἦκουσε βήματα πλησιάζοντα. Ἐκρούθη κολληθεὶς εἰς τινα γωνίαν καὶ εἶδε τὴν Σεντίαν διερχομένην ἐμπροσθεν του, ἀλλ' αὐτὴ δὲν τὸν παρετήρησεν. ἠκολούθησε δὲ τὴν ὁδὸν τῆς πρὸς τοὺς θαλάμους τῆς δεσποίνης αὐτῆς. Ὁ δὲ Σανούτος ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὴν προτέραν διεύθυνσιν, καὶ ἐπειδὴ ὁ διάδρομος, ὃν διήρχετο ἡ Σεντίνα βραδέως βαδίζουσα, ἦτο εὐθύς (ἂν μάλιστα προσεῖχε τὸν νοῦν ὁ Σανούτος ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ τὸν ἐξῆς μονόλογον μακρῶμενον ἐν μέσῳ τῶν ὁδόντων τῆς:

— Τὸ ἐπανωφόρι σου! ἄμμη δὲ... περιέμενε μιστὴν ὡραν νὰ πλευριτώσῃς) ἦτο, λέγω, εὐθύς καὶ λίαν μακρὸς, ἐτάχυνεν οὕτως τὸ βῆμα καὶ ἠδυνήθη, ὀδηγούμενος ἐκ τῆς ἀπω-

σιν αυτοκτονία, παρηκολούθει ἐνὶ ἐκάστῳ ὀπισθεν αὐτοῦ ἰστάμενος ἄλλος Πέρσης ῥόπαλον ἐν τῇ χειρὶ κρατῶν, δι' οὗ τὸν πληττόμενον ἢ χαρασσομένον ἐπιτηρῶν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τοῦ μετώπου τὸ ξίφος. Ἀλλὰ καὶ μετ' ὅλας τὰς προφυλάξεις πολλοὶ ἐκ τοῦ πολλοῦ καταρρέοντος αἵματος λειποθυμοὶ ἐπιπτον, παραλαμβανόμενοι δὲ ὑπ' ἄλλων μετὰ μεγίστης εὐλαδείας ὠδηγοῦντο εἰς περιθάλψιν. Ἐν προηγουμένοις ἔτεσιν ἀπέθνησκον δύο ἢ τρεῖς, φέτος ὁμοῦ δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω ἂν τις τῶν μανιωδῶν ἐκείνων ἀντήλλαξε τὸν καθ' ἡμᾶς βίον διὰ τοῦ παραδείσου, εἰς ὃν κατὰ τὰς θρησκευτικὰς διαπιστώσεις αὐτῶν ἀφέντως ἀπέρχονται οἱ ἐν ταύτῃ τῇ τελετῇ θνήσκοντες! Τὸν μεταξὺ τῶν στίχων χάρον κατεῖχον τὸ μὲν οὐλεμάδες ὑπεκκαίοντες τὴν θλίψιν καὶ τὰς κοινὰς ὠδὰς ὠδηγοῦντες, τὸ δὲ ἄλλοι Πέρσαι ἔργον ἔχοντες τὴν κάθαρσιν τοῦ καταρρέοντος αἵματος, ἐξ οὗ ἐρυθρὰ ἦσαν ὅ τε ἐπενδύτες καὶ τὸ πρόσωπον. Θέαμα τῶν ἀποτροπαιοτάτων! Οὔτε ὀφθαλμοί, οὔτε στόματα διεκρίνοντο.— Πάντες οἱ περιεστάμενοι ἀποροὶ ἐπὶ τὰ γιγνώμενα ἠτένιζον, ἰδίᾳ δὲ περιέργως παρηκολούθουν αὐτοῖς οἱ πολυάριθμοι εὐρωπαῖοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο καὶ ἐπίσημα πρόσωπα. Ἡ συνοδεία ἐξελοῦσα τοῦ Βασιδὸς-Χάν διέσχισε τὴν πλατείαν ἐδὸν, τὴν εἰς τὴν Μεγάλην ἀγορὰν ἀγούσαν (Τσιαρσί), τὰ αὐτὰ καθ' ὅδον τελοῦσα, διαλυθεῖσα δὲ ἔμα πρὸ τῆς θύρας τῆς Μεγάλης ἀγορᾶς ἀφικομένη. Καθ' ὅ αἱ εἰδότες ἔλεγον, οἱ τετραυματισμένοι καὶ δαιμονιῶντες ἐκείνοι ἀπῆλθον ἅμα διαλυθέντες εἰς τοὺς λουτροῦνας ὅπως λουσθῶσι καὶ τῆς ἀναγκαιᾶς τύχῃσι περιθάψωσι. Ὅτε ἡ διάλυσις προσῆγγίξε, διεκρίνετο ὅτι ὁ μὲν εἰς στίγος ἐκραύγαζεν «Χασάν», ὁ δ' ἄλλος «Χουσεῖν», οὗς φαίνεται ἐπεκαλοῦντο διὰ τῶν λοπετῶν καὶ τῶν κακώσεων. Οὕτως ἔληξεν ἡ Περσικὴ αἱματώσεσι ἐορτῇ, διαρκέσασα ὥρας 3 ἀπὸ τῆς 5 μέχρι τῆς 8 μ. μ.

Ὡς ἐπληροφόρηθη παρ' ἀνδρὸς εἰδότες καλῶς τὰ περσικὰ ἔθιμα, ἢ σκιαγραφηθεῖσα τελετὴ καλεῖται «Ματέν», ὅπερ σημαίνει πένθος, καὶ τελεῖται πρὸς ἀνάμνησιν τῶν δύο υἱῶν τοῦ Ἀλλῆ, (τετάρτου Χαλίφου), τοῦ Χασάν καὶ Χουσεῖν, φρονεθέντων ὑπὸ τοῦ Γεζίτ, υἱοῦ τοῦ Μωαβιέ, ὅστις γραμματεὺς γενόμενος τοῦ προφῆτου Μωάμεθ, ἐσπερίσθη τὴν χαλιφεῖαν μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἐν τῇ εὐρείᾳ λοιπὸν καὶ ποικίλῃ Κ) πόλει βλέπει τις καὶ πλεῖστα ἄλλα πολλοῦ λόγου ἄξια, βλέπει δὲ καὶ ἀλλόκοτον σπαρταχικῆριον περσικὴν ἐορτὴν καὶ θαυμάζει, ἀλλὰ καὶ γελᾷ μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῷ μωρῷ καὶ ἀγρίῳ φανατισμῷ, ἐν ᾧ κυλινδοῦνται καὶ χάνονται οἱ ἀπόγονοι τοῦ τὸν Ἑλλησποντον μαστιγώσαντος Πέρσου βασιλέως καὶ τῶν κατὰ τὸν ἡμέτερον πολλάκις καὶ πολλαχοῦ ἀδέξιον στῆθος ἀντιταξάντων.

Περίεργος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Λοιπὸν ἡμεῖς εἴμεθα ὑπὲρ τοῦ διορισμοῦ τοῦ κ. Σκουλούδη ὡς πρεσβευτοῦ ἐν Μαδρίτῃ. Οὐδὲν ἄλλο ὡς ἐπιχείρημα ἐναντίον ἡκούσαμεν, εἰμὴ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ. Ἀλλ' ἂν ὑποστηρίξωμεν τὸν συλλογισμόν ὅτι ὁ πλοῦτος εἶναι πηγὴ πάσης κακίας, τότε πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν καὶ τὸν ἀντίθετον, ὅτι ἡ φτώχεια εἶναι μετ' ἀλλεῖον πάσης ἀρετῆς. Ὁ πλοῦτος τοῦ κ. Σκουλούδη εἶναι προῖον τῆς εὐφύας του. Ἡ δὲ Τράπεζα Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου κυρίως κατήρτισε τὴν περιουσίαν του, ἦτο σχετικῶς ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ μακαρίτου Βλαστοῦ ἐν τῶν ἐντιμοτέρων πιστωτικῶν καταστημάτων.

τάτης ἀντανάκλασεως τοῦ φεύγοντος φωτός καὶ ὑπὸ τινος ἀκτίνος τῆς σελήνης καταβιβάσασα διὰ τῶν φεγγιτῶν, νὰ εὕρῃ τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ κλίμακα, δι' ἧς ἀνέβη εἰς τὸν πύργον. Τὰ λοιπὰ εἶναι ἡμῖν γνωστά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. ΜΟΝΑΧΗ

Τῇ ἐπιούσῃ ὁ Μούχρας, χωρὶς μηδὲν νὰ ὑποπτεύσῃ ἐκ τῆς νυκτερινῆς σκηνῆς, ἐπαρουσίασε τὸν ξένον εἰς τὴν σύζυγόν του. Ὁ Μάρκος Σκανούτος, πλήρης φιλοφρονημάτων καὶ ὑποκλίσεων, προσνήχθη ὡς τέλειος ἰππότης καὶ ἐξέφρασε πρὸς τὴν κυρίαν πανηγυρικῶς τὰς προσρήσεις του. Ἡ Αὐγούστα ἀπῆντισε μετριῶς καὶ σοβαρῶς. Νέφος δὲ τι εἶχεν ἐπὶ τῆς μορφῆς της. Ἴσως ἠνυσῆται περὶ τῆς πληγῆς, ἣν ὁ σύζυγός της εἶχε λάβει εἰς τὴν χεῖρα· ἀλλ' αὕτη ἄλλως δὲν ἦτο σπουδαία, καὶ ἠδύνατο διὰ τοῦ ξανθοῦ νὰ ἱεραπευθῆ. Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ σύζυγος παρεκάλεσε τὸν ξένον νὰ διηγηθῆ τὰ τῆς μάχης τῆς προπαρελθούσης νυκτός· ἀλλ' ἐκαίνη ἠκουάσθη μὲν, ἀλλ' ἐδείχθη φειδωλὴ μειδιαιμάτων πρὸς τὸν ἀρηγικὴν. Παρετήρει μόνον ἐκ διακειμμάτων περιπαθῶς τὸν σύζυγόν της, ἀναλογιζομένη τοὺς κινδύνους, οὗς ὑπέμεινεν. Ὅτε ἔμειναν μόνοι, τῷ εἶπε :

— Διατί δὲν μοὶ διηγήσῃς σὺ τὴν μάχην, ἀλλ' ἀνέθεσες εἰς τὸν ξένον νὰ μοὶ τὴν διηγηθῆ; — Διότι ἦτο καὶ ὁ ξένος παρὼν σιμὰ εἰς τοὺς δύο μας φίλη μου. — Δὲν μοὶ κάμνει καλὴν ἐντύπωσιν αὐτός, εἶπεν ἐκαίνη. — Ἀλλ' ὁμοῦ, φίλη μου, αὐτὸς ἐφάνη ὠφέλιμος εἰς ἐμέ, καθὼς καὶ ὁ Μαῦρος ὁ προστατευόμενός του. Ἄν δὲν ἦσαν αὐτοὶ, δὲν ἠθέλωμεν κερδήσει τὴν μάχην. Καὶ ἴσως δὲν θὰ ἐπανηρχοῦμεν. — Διὰ τοῦτο σὲ λέγω καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἐκαίνη μετὰ θυμοῦ καὶ θαρρύων, ὅτι δὲν θέλω ἄλλοτε νὰ ὑπάγῃς πρὸς καταδιώξιν τῶν πειρατῶν. Δὲν παραδέχομαι ἐγὼ νὰ ὀφείλω τὴν ζωὴν σου εἰς ἄνθρωπον, ἀλλ' εἰς τὸν Θεόν εἰς ὃν ὀφείλομεν τὰ πάντα. Δὲν ἔμεινεν εἰς σέ, ἐπὶ τέλους, αὐτὸ τὸ ἔργον, ἢ καταδιώξιν τῶν πειρατῶν. Ἄς τοὺς καταδιώξῃ ἡ ἐξουσία. — Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν, φίλτατη μου. Εἰς τὸν καιρὸν αὐτὸν δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν βριστικῶς ἂν ἀνήκωμεν εἰς τὸ κράτος τῶν βωμαιοῦν, εἰς τὴν αὐθεντίαν τῶν φράγκων ἢ εἰς τὴν πολιτείαν τῶν βενετῶν. — Εἰς τίνα ἀνέχομεν λοιπὸν; — Εἰς οὐδένα. Καὶ χρεωστοῦμεν νὰ ὑπερασπίσωμεν μόνοι τὴν τιμὴν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν μας. Μεθ' ὅλας τὰς ἐξηγήσεις ταύτας ἡ Αὐγούστα ἔμεινε συννους καὶ σκυθρωπὴ μέχρι τῆς ἐσπέρας· ἀπεπαύθη δὲ νὰ συνοδεύσῃ τὸν σύζυγόν της καὶ τὸν ξένον εἰς τινὰ ἀγροτικὴν

Ἀλλ' ὁ κ. Σκουκούδης εἶναι ἐξ ὄλων τῶν τραπεζιτῶν ὁ μόνος ὅστις δὲν ἐνόμισεν ὅτι ἐν τῷ χρήματι ἀρχοῦνται καὶ τελευτῶσιν ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Ἐκαλλιέργησε τὰς γνώσεις, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος μεταξὺ τῶν συναδέλφων του. Εἶναι δὲ τύπος ἐλευθερίου ἀνδρός, ἐπιβαλὼν εἰς ἑαυτὸν ἀληθῆ ἑλληνικὴν ἀγωγήν. Εἶναι ἐντριβὴς πολλῶν οικονομικῶν καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων καὶ ἡ φιλολογία δὲν τῷ εἶναι ξένη. Αὐτὰ νομίζομεν ἀρκούσι νὰ δικαιώσωσι τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Σκουλούδη.

Περὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ κ. Λάμπρου Κορομηλά ὡς διευθυντοῦ τοῦ Ἑθνικοῦ Τυπογραφείου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν δύο γνώμαι. Ἡ ἔπρεπε νὰ μὴν ὑπάρχῃ Ἑθνικὸν Τυπογραφεῖον, νὰ ἐκτελῶνται δὲ αἱ ἐργασίαι τοῦ δημοσίου ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἰδιωτικῶν, ἢ ἂν ὑπάρχῃ νὰ διοργανωθῇ οὕτως, ὥστε ν' ἀποθῆ ἀληθὲς ἐργαστάσιον καὶ οὐχὶ σταῦλος, ὅπως εἶχε καταστήσει. Εἰδικώτερος δὲ διὰ τὴν διοργάνωσιν αὐτὴν δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος εἰμὴ ὁ κ. Λάμπρος Κορομηλάς.

Οὔτε ἡ Πλατεία Συντάγματος εἶναι ἀσφαλὴς ἀπὸ νυκτοκλοπᾶς. Καὶ εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς μέχρι τοῦδε μένουσιν σῶοι οἱ φανοὶ τῆς ἐξέδρας διὰ τὴν μουσικὴν καὶ δὲν ἐκλάπησαν ἀκόμη καὶ αὐτοί. Τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν ἠνοιξάν καὶ ἐν τῇ Πλατείᾳ Συντάγματος τὸ πολυτελὲς Καπνοπωλεῖον Ἀγορᾶ τῆς Ἀδῶνης τοῦ ἀγαθωτάτου κ. Χρήστου Ἀγγελίδου, ἀφοῦ διὰ πολυχρονίου ἐργασίας ἐθραυσαν μίαν πρὸς μίαν τὰς κιγκλίδας ἐνὸς παραθυροφύλλου, εἶτα δὲ ἀφαιρέσαντες τὴν ἕκλον εἰσῆλθον καὶ ἐκλεψάν χρήματα, πούρα, καπνὸν, σιγάρα καὶ ἀπῆλθον νὰ τὰ φουμάρῳσιν τὴν Κυριακὴν ἐν ὥρᾳ τοῦ περιπάτου.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἐν τῷ ἀγγλικῷ κοινοβουλίῳ οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος ὁμιλοῦντες ῥήτρες καὶ ἀναφερόμενοι εἰς συναδέλφους τῶν συνοδούσων τὸ ὄνομά των πάντοτε μετὰ τὴν λέξιν ἀξιοτίμος (honourable). Ἐν τῷ ἑλληνικῷ κοινοβουλίῳ ἡ λέξις «ἀξιοτίμος» ἀντικατεστάθη διὰ τῆς «ἀτίμος συκοφάντης».

Ἱστορικόν. Τὸ πιστεύετε; Οἱ δύο Μπέδες Βουλευταὶ ἔμειναν ἐξ ἡμέρας εἰς Πειραιᾶ μὴ τολμῶντες νὰ ἀνέλθωσιν εἰς Ἀθήνας, ἕως ὅτου ἀποφασίσωσι εἰς ποῖον κόμμα θὰ προσκληθῶσι. Ἐπὶ τέλους τὴν ἐβδόμην ἡμέραν εὐρέθησαν πίνοντες τὸν μὲν καφέ των εἰς τὸ σαλόνι τοῦ κ. Κομμουνδούρου, τὸ δὲ βούτημα εἰς τοῦ κ. Τρικούπη.

Ἐκ τῆς ἀγορεύσεως τοῦ κ. Καλλιγᾶ τῆς παρελθούσης ἡμέπτης: «ΚΑΛΛΙΓΑΣ. Τί ἀπεδείχθη ὁμοῦ τώρα ἀπὸ τῆς ἐνοικιάσεως τῶν φόνων; Ὅτι εἶναι ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ματζούνια, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι τίποτα». Ὅπου δηλαδὴ ἀπεδεικνύεται ὅτι τὰ ματζούνια τὰ ὁποῖα παίρνει ὁ κ. Καλλιγᾶς δὲν τὸν ὠφελοῦν διόλου.

Παλαιὰ νέα: — Περὶ Καλλιγᾶ καὶ δὲν καλλιγόνεται. — Περὶ φόνων καὶ δὲν ὑποφέρονται.

Μετὰ λύπης μανθάνομεν ὅτι ἡ Ἐταιρία τοῦ Ἴπποσιδωροδρόμου κηρύσσεται ἐκπτώτος προσεχῶς, διότι ἦτο ἀληθῶς εὐεργετικὴ ἢ μακαρτεῖς!

ἐδρομὴν, προφασισθεῖσα ὅτι ἐπασχεν ἐκ κεφαλαλγίας. Ἄμα μείνασα μόνη ἐπεμψεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν της εἰς τὴν σταδίου τινὰς ἀπέχουσαν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, ὅπως παρακαλέσῃ τὴν Ἠγουμένην νὰ ἔλθῃ παρ' αὐτῆς. Ἡ μῆτρ Φηλικίτη ἐσπευσε νὰ ὑπακούσῃ πάραυτα. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν κρατοῦσα τὸ κομφοστονίον καὶ φέρουσα τὸ πολυσταύριον ἐπὶ τοῦ στῆθους. Ἡ Αὐγούστα ἐκλασε διὰ μογλοῦ τὴν θύραν τοῦ θαλάμου καὶ ἐκάθισαν ἀμφότεραι ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Θὰ ἦσαν δὲ ἐντελῶς μόναι, ἂν ἡ Σεντίνα, ἥτις περιέπτατο πάντοτε περὶ τὸν προθάλαμον, καὶ εἶχε παρατηρήσει τὴν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπότητα τῆς δεσποίνης της, δὲν προσῆρμοξε τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸ οὖς εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλειθροῦ. — Καὶ πῶς ἔχεις λοιπὸν, μῆτερ φιλάττη; εἶπεν ἡ Αὐγούστα· μοὶ φαίνεται ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐντελῶς μᾶς ἐλκυσμόνησες. — Σὺ μὲ ἐλκυσμόνησες μᾶλλον, κόρη μου, ἀπῆντισεν ἡ μοναχῆ. Διατί δὲν ἐργεσαι πλέον εἰς τὸ μοναστήριον; — Εἰζέεις, κί οἰκίκαϊ φροντίδες, μῆτερ μου, δὲν μὲ ἀφῆνον. — Ἀλλὰ τί ἔχεις; μοὶ φαίνεται ὅτι ἔχεις κλαῦσαι, εἶπεν ἡ μοναχῆ, παρατηροῦσα μὲ ἡμίκλειστον ὄμμα ἀπέναντος τὴν μορφὴν τῆς Αὐγούστας. Αὕτη δὲ ἐταπεινώσε τὴν φωνὴν καὶ προσῆλθεν ἐγγύτερον πρὸς τὴν μοναχῆν. Εἰς μάτην ἡ Σεντίνα ἔπεινε τὰ ὄψα. Οὐδὲν πλέον ἤκουεν.

— Ἐγὼ ἐν βᾶρος εἰς τὴν συνείδησίν μου σήμερον, μῆτερ. Σὲ προσεκάλεσα ἐπίτηδες ἵνα σοὶ διηγηθῶ τοῦτο. Διότι δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω πλειότερον πνίγομαι. — Τί συνέβη λοιπὸν; λέγε, κόρη μου. — Χθὲς τὴν νύκτα ἐκινδύνευσα νὰ ἀποθάνω ἐκ τρώμου. — Διατί; — Ἦτο μεσάνυκτα καὶ εἶχον ἀναβῆ εἰς τὸν πύργον τοῦ Πραγόστου. — Μόνη; — Μὲ τὴν Σεντίναν. — Πρὸς ποῖον σκοπὸν; — Ὁ σύζυγός μου ἔλειπε μετὰ τὴν γαλέραν. Καὶ ἐπειδὴ ἐβράδυνη νὰ ἐπανέλθῃ, ἤμην ἀνήσυχος. Ἡ μοναχῆ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν. — Δὲν εἶναι αὐτὸ ἀποχρῶσα αἰτία, φίλτατον τέκνον μου; εἶπε· ἔχεις πεποιθήσιν ὅτι ὑπῆργες ἐκεῖ ἐπάνω διὰ τὸν σύζυγόν σου, καὶ μόνον δι' αὐτόν; Αὐτὰ εἶναι ἐρεθισμοί, νυκτερινὰ φαντασίαι, προκλήσεις πρὸς τὸν πειρασμὸν, σκιερόματα τῆς σαρκός. Ἀπόσπευγε τὰ τοιαῦτα, ὡς ὑπανδρευμένη ὄπισθ εἶσαι. Ἡ Αὐγούστα ἐταπεινώσε τὸ βλέμμα. — Δὲν θέλω νὰ σὲ προσβάλω, εἶπεν ἡ μοναχῆ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἤμεθα εὐλαβεῖς εἰς τὴν ἐξακολούγησιν. Ἐξακολούθει, τέκνον μου· εἶπειτα τί συνέβη;

Διότι δὲν ὑφίσταται πλέον τοιαύτη ἑταιρία, ἀφ' ἧς εἰς τὰς ἀμάξας τῆς ζευγνύει . . . ἡμιόνους.
Ἐπάρχει δὲ μόνον ἑταιρία Μουλαροδρόμων.
Τὸ προνόμιον τῆς νέας ἑταιρίας θὰ τὸ λάβωμεν ἡμεῖς καὶ ἀλλὰ Μαυρογορδάτο θὰ τὸ παραχωρήσωμεν ἀντὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου εἰς τοὺς κυρίους Ψαρᾶν καὶ Ἀθηνογένην.

Πολυτιμότερα ἐκ τοῦ Φανοῦ τῆς Σύρου :
Πρόκειται περὶ τοῦ φόρου τοῦ Καπνοῦ :
« Ἀπαντοῦμε ὅτι τὸ καπνεμπόριον κατέχει ἐν Σίρῳ τὸν ἀριστοτέρων βραχίονα τῆς ὑπάρξεώς της, τούτου ἀφαιρουμένου διὰ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ νομοσχεδίου, οἱ ἐργάται θέλουν μεταναστεύσει εἰς ξένην γῆν, ὅπως θέλουν καταρῶνται τοὺς αἰτίους, καὶ ἴσως, ἴσως ἔνεκεν τοῦ ἔργου των, καὶ διότι ἡ Ἐ.λ.λ.ὰς δὲν εἶναι παρὰ μία γῆσος ». (*Ε! αὐτὸ σὰς φθάνει).

Περὶ τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, ἀφοῦ τάχα με τὸν τύπον, καὶ ἀφοῦ δὲν εἶναι διὰ τίποτε ἄλλο, ἐλέγχθη :
— Αὐτὸς εἶναι διὰ τὸν τύπον.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ
Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Μετέβητε κατὰ λάθος εἰς οἰκίαν ὅπου ἄλλοτε κατοκοῦν συγγενεῖς σας μετοικήσαντες χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζετε ; Πίσσερχεσθε καὶ ἀπὸ τῆς εἰσόδου κατακλαμβάνεσθε ὑπὸ δισταγμοῦ. Βλέπετε τὰ πάντα ἄλλην μορφήν λαβόντα, ἄλλα ἐπιπλα, ἄλλην διάταξιν, ἄλλα πρόσωπα, ἄλλην ἀτμοσφαῖραν. Τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν ἐνεποιεῖ τὸ παρελθὸν Σάββατον τὸ

- Ἐκαμε ψῆγος αἱ ἐστεῖλα τὴν Σεντίαν νὰ μοὶ φέρῃ τὸ σάλι μου.
- Καὶ διηγήθη τὴν ἐπὶ τοῦ πύργου ἐμφάνισιν τοῦ ξένου καὶ τὴν λοιπὴν σκηνήν.
- Κα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὠραῖος ; ἠρώτησεν ἡ μοναχὴ.
- Μοὶ φαίνεται ἀρκετὰ ὠραῖος, μῆτερ μου. Ἄλλ' ἂς ἀφήσωμεν τοῦτο εἰπέ μοι, δὲν ἔχω δίκαιον ν' ἀνταγῶ ; Διότι κατὰ μοὶ λέγει ὅτι αὐτὸς δὲν ἀνέβη ἐκεῖ τυχαίως.
- Καὶ ἐγὼ οὕτω φρονῶ. Ἄλλὰ νομίζεις ὅτι θὰ ἐπιπτεν εἰς τὸν κρημνὸν σπουδαίως ;
- Δὲν εἰζεύρω, μῆτερ μου.
- Μοὶ φαίνεται κωμωδὸς ἐπιπέδησις.
- Ἐέλω νὰ λάβω τὴν γνώμην σου, ἀν πρέπη νὰ τὸ εἶπω εἰς τὸν σύζυγόν μου, εἶπεν ἡ Αὐγουστά.
- Ἡ μοναχὴ ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ εἶπεν ὅχι.
- Νὰ μὴ εἶπω λοιπὸν τίποτε ;
- Δὲν συμφέρει νὰ εἶπῃς. Ἄλλὰ νὰ τὸν πείσῃς με ἄλλας προφάσεις νὰ μὴ φιλοξενήσῃ τὸν Βενετὸν πολλὴν καιρὸν.
- Διατὶ ; ὑπάρχει κίνδυνος ;
- Τίς ἠξέυρει ; Ἐγὼ θὰ προσευχηθῶ ὑπὲρ σου. Τοῦτο εὐφραίνει νὰ πράξῃς.
- Εὐχαριστῶ, μῆτερ μου.
- Δὲν ἀμφισβάλλω ὅτι ὁ ξένος ἔβαλε διαβολικὸν ἔρωτα διὰ σέ, κόρη μου. Ἄλλὰ φοβοῦμαι προσέτι μήπως καὶ σὺ

κλεινὸν θεάτρον τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Μπούκουρα. Θεάτρον, σκηνογραφία, δημόσιον, ἠθοποιοί, παράστασις, ὅλα νέα καὶ παράδοξα !

Ὁ ἱερομάρτυς τῶν Πατρῶν, τῆς Νέας Ἐφημερίδος, τῆς Νέρας, τῶν θιάσων, τῆς βίνος καὶ τῆς γλώσσης του, ἀλλαξοπίστησεν, ἐγεινεν Ἑβραῖος, ἐκινδύνευσεν ν' ἀποθάνῃ, τοῦ ἐχαρίσθη ἡ ζωὴ, διὰ νὰ μεταμορφωθῇ μεθ' αὐτὸν εἰς Χάριετ, καὶ ὕστερα εἰς Μακμίθε καὶ μετ' ὀλίγον εἰς Τυρτοθρον.

* * *

Ἦτο ὠραιότερη ἡ ἐσπερὶς τοῦ Σαββάτου. Πρῶτα πρῶτα ἔλειπον γυναῖκες ἀπὸ τὰ θεωρεῖα καὶ τῆς Α' καὶ τῆς Β' σειρᾶς, πλὴν μιᾶς ἢ δύο ἐξαιρέσεων, αἵτινες ἀνεπλήρουν ὁμῶς ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑψηλίου. Καὶ ἦσαν τὰ θεωρεῖα γαρσόνια, ἄγαμα, νεολαία. Ἐννοεῖτε λοιπὸν τί πλῆξις γεννᾶται ὅπου ὑπάρχουν πανδρεμένοι . . . πλῆξις αὐτῶν, διότι ἐβαρύνθησαν τὰ ἡμίση των, πλῆξις τῶν ἄλλων, διότι δὲν ἔαχον ὑπὸ τὴν κατοχὴν των. Ἐπὶ τὴν ἐποψὴν αὐτῶν λοιπὸν τὸ θεάτρον ἦτο πολὺ εὐάρεστον. Καὶ δὲν λυπούμεθα ἡμεῖς διόλου διὰ τὴν ἔλλειψιν αὐτῆν, οὔτε ὁ διευθυντὴς τοῦ θιάσου πρέπει νὰ λυπῆται, διότι καὶ τὰ Α' καὶ Β' σειρᾶς θεωρεῖα εἶναι ἰδιόκτητα. Ἡμεῖς τοῦτο μόνον παρατηροῦμεν, ὅτι ἀν ἐπρόκειτο καὶ αὐτὴ ἡ μαρμπονιέρα Ἀἰδὲ τοῦ Ἄντρου νὰ ψάλλῃ, ὁ κατ' εὐφημισμὸν λεγόμενος καλὸς κόσμος θὰ ἦτο παρὼν.

Περὶ ἑλληνικοῦ θεάτρον ὁμῶς προκειμένου, ὁ Βασιλεὺς, ὁ καλὸς κόσμος, ἡ Νέα Ἐφημερὶς συμφωνοῦσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει θεάτρον.

Εἰς ἀντίθεσιν τοῦ σεσηπότης αὐτοῦ κόσμου, νεολαία ἐπλήρου τὴν πλατεῖαν, νεολαία τὴν τρίτην σειρὰν τῶν θεωρεῖων, νεολαία τὸν Ὀλυμπον τοῦ θεάτρον, τὸ ὑπερφῶν. Κατὰ τὸ ὕψος τῆς Νέας Ἐφημερίδος ἦτο θάλασσα νεότητος ἡ

- εἰσέλθῃς εἰς πειρασμὸν καὶ σχηματίσῃς συνδυασμὸν ἀμαρτίας
- Τί λέγεις, μῆτέρ μου !
- Ὁ ὅσιος Ἐρραῖμ, ὁ Σύρος μᾶς παρακινεῖ νὰ φυλάττωμεν τὰς αἰσθήσεις μας κατὰ τοῦ πονηροῦ. Εἶναι καλὸν, ἐνὸς περιπατοῦμεν, νὰ προσέχωμεν μὴ πέσωμεν. Ἐξ ὅλων τῶν παθῶν ὁ σαρκικὸς ἔρωσ εἶναι τὸ τυραννικώτατον. Διότι ἔχει πηγάδα, εἰς τὴν ὅποιαν μᾶς κρατεῖ, τὸ ἴδιον σῶμά μας.
- Μῆτέρ μου, μῆτερ !
- Καὶ ἐξ ὅλων τῶν καρπῶν ὁ μόνος, ὅστις δὲν χρίζει οὔτε καιροῦ οὔτε ὥρας διὰ νὰ ὠρμάσῃ, εἶναι ὁ σατανικὸς ἔρωσ, τέκνον μου. Οἱ ἄλλοι καρποὶ ὠρμάζουσιν ἐν ὥρᾳ καὶ χρόνῳ. Καὶ εἶναι ὡσαύτως ὁ μόνος καρπὸς, ὅστις δὲν ἔχει ἀνάγκην οὐδὲ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ἀναπτύσσει θερμότητα ἀφ' ἑαυτοῦ. Καὶ ὑπὸ τὴν δρόσον καὶ ἐν τῷ σκότει, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου καὶ ἐπὶ τῆς στέγης, πάντοτε ὠρμάζει εἰς μίαν στιγμὴν. Ὅστις δὲν προσέχει, παραπατεῖ, ὅστις ὑπερηφανύεται προσκρούει. Οἱ καιροὶ εἶναι χαλεποί. Τὸ ἀνωφερὲς ἔχει κατὰδρασαν, καὶ ἡ πτῆσις ἔχει πτώσιν. Εἶπα.
- ὦ, Θεέ μου, λυπήσου με !
- Ἡ μοναχὴ ἠγέρθη καὶ εἶπεν ὑψώσει τὸ μέτωπον ἑλπίσεν ὅτι σπινθηρομένη ὅτι εἶπέ τι. Ἄλλὰ πᾶσαντα καταστέλλουσα τὸ αἰσθημα τοῦτο τῆς ὑπερηφανείας, ἐσσιγῆς τὴν χεῖρα τῆς Αὐγούστης καὶ τὴν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον.
- ἴσως σὲ ἔκρινα ἀστειρῶς, τέκνον μου. Ἄλλ' οἱ φίλοι ἔχουν τὴν γλῶσσαν τραχεῖαν. Ἔσο προσεκτικὴ.

πλατεῖα καὶ ἀκτὴ ἔρημος τὰ θεωρεῖα. ἴσως τὸσον σφιγῶσαν νεότητα μυριθεῖσαι αἱ κακογυναικες τὴν ἀπέφυγον ἐπιτηδεῖας. Τίς οἶδε, τί ἠδύνατο νὰ συμβῇ ! ἴσως καὶ διὰ νὰ παρηγορηθῶν τ' ἀνάκτορα, ὅτι καὶ μὲν οἱ ποδοῦροι καὶ αἱ κορσέδες ἀπέφυγον τὸν περιβόλον τῆς Αὐλῆς, ἀλλ' ἀπέφυγον ἐπίσης καὶ τὸν περιβόλον τοῦ θεάτρον. Τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Λεκατῶν ἐν μιᾷ μοίρᾳ !

* * *

Πρὸς τὴν νεότητα τοῦ κόσμου ἀνταπεκρίνετο ὁ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν κόσμος τῆς σκηνῆς. Ἐσελάγιζεν ὁ γυρσὸς τοῦ ἀερίοφωτος εἰς νεογραμμένους σκηνογραφίας ἤρεμα ἀνεπτύσσετο ἡ νέα ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλία ὑπὸ τὴν διευθύνσιν τοῦ καλλιτέχνου θιασάρχου νεώτατοι ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ καὶ τινες ὠραῖοι, πλὴν τοῦ γηραιοῦ Νικηφόρου ὅστις ἦτον ὁ νεώτερος καὶ ὠραιότερος ὄλων. Ἡ ὠραιότερα τῶν Ἑλληνίδων ἠθοποιῶν, ἡ μᾶλλον ἡ μόνη ἀληθῶς ὠραία, ὑπὸ τὴν γραφικὴν ἐκφρασιν στολῆς τῆς Ἑβραῖδος Γεσοικᾶς, ἀνακαλυπτοῦσαν γυναικεῖους βραχιόνας ἀθλητικῆς καλλονῆς καὶ περιάπτουσαν εἰς τὸ στῆθος ἀγκυλωμένους ἐξοχὰς, ἐφώτιζε τὴν παράστασιν μετὰ μελιτώδες φῶς τῶν ἀμυδαλωτῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἡ αἰωνία νεότης τοῦ Σαίξπηρ, περιδινοῦσα ἐν μιᾷ ἀκτίνι τῆς μεγαλοφυΐας του, τὸ πάθος, τὸν γέλωτα, τὸ πνεῦμα, τὴν ἀλήθειαν.

* * *

Πιστεύετε ὅτι ἐγέλασαμεν περισσότερον ἀπὸ ἐσπερίδα γαλλικοῦ βωδεδιλλεῖου ; Ἦτο τὸσον ἐλαφρὰ παράστασις, ὥστε πολλὰκις ἐξηπατώμεθα, φανταζόμενοι ἑαυτοὺς εἰς θεάτρον ὑπερέταξ. Τὴν γαλανὴν αὐτὴν ἀτμοσφαῖραν διέσχιζον αἱ ἀστραπαὶ τῆς ὑποκρισίας τοῦ Σαῦλκα Λεκατῶν.

Οἱ πάντες ἐν τῇ ὑποκρισίᾳ τῶν λοιπῶν ἠθοποιῶν διεῖδον ἐναργῶς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ διευθύνοντος τὸν θίασον, ἐπίδρασιν τὴν ὅποιαν δὲν διέφυγεν οὐδ' ὁ πρωτοτυπώτερος πάντων Νικηφόρος. Προηθῆς ἦτο ὁ ἴδιος ἀγκαπατότατος τοῦ δημοσίου υποκριτῆς, μετὸν τῶν μικρῶν του ἐλαττωμάτων ὁ κύριος Τσοῦκας διεκρίθη πολὺ ἡ κυρία Ἰωάννα Νικηφόρου ἀπήγγειλεν ἐναργέστατα ὁ κ. Πορᾶντης διεκρίθη διὰ τὰ κομψὰ σκηνακά του ὁ κ. Κοτοπούλης ἀνταπεκρίθη καλῶς εἰς τὸ μέρος του καὶ μόνος ὁ κ. Καροδοβίλλης ἠλαττώθη ὀλίγον τῶν ἄλλων.

Τὸ κοινὸν ἀπῆλασεν, ἐχειροκρότησεν, ἀνευφρόμητην.

Κοῦ-Κοῦ.

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΕΥΘΥΜΕΙ

(Συνέχ. ἰδεᾶριθ. 371).
Πάντα ταῦτα ἐμψαίνει ἡ κλαυθμηρὰ ἐκείνη φωνή, ἥτις πειράται νὰ ἀποτελέσῃ ἄσμα ! Καὶ παρὰ τὸν δυστυχεῖ ἐκεῖνον, πλὴν εὐγενῆ, ἐπαίτην, δύο νέα ἀδελφοί, ἴσῃναι ἐπίσης, ὠχραὶ, μελανεῖμονες, ἀνατείνουσι καὶ αὐταὶ ἀσθενεῖς τινὰς ἤχους, καὶ σχηματίζεσθαι οὕτω μία θλιβερά, οἰκτρὰ, ἀπελπιστικὴ τραγωδία, ἧς ὁ πένθυμος τόνος ἀντὶ νὰ ἐλύσῃ ἀκροατὰς, ἀπομακρύνει καὶ αὐτοὺς τοὺς παροδίας. . .
Ἐμελαγχολήσατε ; Τὸ ἀντίδοτον εἶναι πρόχειρον. Μεταφέρουμεν τὴν σκηνὴν εἰς φαιδρότερον καὶ δροσερώτερον ἔδαφος, ἐνθα τὰ ζωηρὰ καὶ ἐμμελῆ κωμῆα ἐγγινόμενα μαλθακῶς, παρίστανται ἐν τῇ ἐξεγειρομένῃ φαντασίᾳ ὡς συμπεπλεγμένη χορεία ἐραστῶν ἀναλυομένων ἅμα τῇ ἐπαρῇ τῆς πυρῶδους ἀγκάλῃς τῆς κοινῆς ἐρωμένης των, ἢ ὡς μακρὰ ἀ-

λυσσος ἧς τοὺς κρίκους ἀποτελοῦσι τὰ ποικίλα ταῦτα ὑδάτινα τόξα. Ἦδη ἡ διεγερτικὴ, ἠδονπαθῆς καὶ πλήρης πόθων θερμότης τοῦ δεῖλι, συγκρατεῖται εὐαρέστως μετὰ τῆς καταπραῦντικῆς, ποιητικῆς καὶ ἐμπλέου βεβασμῶν δρόσου τοῦ λυκόφωτος. Ἡ ἀμωπτις αὐξάνει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν ἐνεργείαν της ἐπὶ τῶν ὑποχωρούντων βυθμικῶν κωμῶτων, καὶ ἡ μυστηριώδης αὐτῆ φυσικὴ δύναμις ἡ τόσῳ κανονικῶς ἐρίζουσα τὰς κινήσεις τοῦ μεγάλου ὕγρου στοιχείου, ὁμοιάζει πρὸς στρατηλάτην ἀόρατον διευθύνοντα τὴν ἀτακτον ὑποχώρησιν στρατιᾶς κυανέιμονος καὶ ἀφροσκαποῦς τὰ κώματα ὀπισθοχωροῦσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἡ παραλία ἐπεκτεινομένη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον λαμβάνει τὸ σχῆμα μεγάλου πλακούντος, ποικιλλομένου ὑπὸ σωρείας μικτῆς ὀστράκων, ψηριδίων καὶ βρύων. Ἡ θάλασσα δὲν ὀργῆ πλέον, δὲν ἀναδίδει τὸν ζωηρὸν καὶ ἀδιάκαστον παφλασμὸν τῆς πρωίας, ἀλλ' ὡς ἐκ καταπονθήν ὑπὸ τῆς παρατεταμένης ὀργῆς της, φαίνεται ὅτι ἐξαπλοῦται μαλθακῶς ἐπὶ τῆς εὐρείας της κοίτης, καὶ ὁ ἐλαφρὸς ψιθύρος τὸν ὅποιον ἀναδίδει, κατέχει τὸ γλυκὺ μυστήριον τῆς πνοῆς παρθένου ἡρεμώσεως ἐν παιδικῷ ὕπνῳ καὶ ἵπταμένης εἰς νεαθικὸς ὀνειρούς. Πλὴν δὲν εἶναι μόνη ἡ θαλασσία ἀμωπτις ἥτις διαχέει τὴν ἀνεκφραστον ταύτην θυμηδίαν κατὰ τὴν ῥομαντικὴν στιγμὴν τοῦ λυκόφωτος. Ὁ οὐρανὸς, ἡ ἀτμοσφαῖρα, τὰ θένδρα, τὰ πτηνά, ἡ κοινωνία, τὰ πάντα μετατρέπονται καὶ ἀλλοιοῦνται ὡς ὑπὸ τὸ κράτος γενικῆς ἀμωπτιδος, καὶ φαίνονται ὑψιτάμενα παράδοξον ἐπανάστασιν τείνουσαν πρὸς τὴν δημοκρατίαν τῆς σιγῆς. Παντοῦ ἐξαπλοῦται ἡ γαλήνη ἐκείνη ἡ γλυκεία καὶ ἱερὰ, ὅρ' ἦν τελεῖται ἡ κανονικὴ μάχη τῆς νυκτὸς κατὰ τῆς ἡμέρας, καὶ περὶ τῶν θεληγῶτων τῆς ὁποίας πάσαι αἱ μεγάλα καὶ αἰσθηματικαὶ καρδίαι ἐξίστανται καὶ ζι, τοῦσι νὰ ἐκφράσωσι ἐπὶ τῆς ποιήσεως τὴν ἐκστασίαν των. Εἶναι λυκόφως ! Ἡρεμία θεία, βουκαλίσιμα τῆς φύσεως, ἀνάπαυσις τοῦ παντός, προσευχὴ τῆς γῆς, μεδιάνια τοῦ στερεώματος ! Εἶναι ἡ μεγαλοπρεπῆς στιγμὴ ἢ ὕμνησεν ἡ ἠδονπαθῆς Σαπφῶ διὰ τῆς λύρας της, ἐψάλλεν ὁ μυστηριώδης Δαυὶδ ὑπὸ τὴν βασιλικὴν κιθάραν σου, ἐλάμπρουνε ὁ μελαγχολικὸς Δάντης ἐν τοῖς ζόφοις τοῦ Ἄδου του, ἐλάτρευσεν ὁ περιπαθῆς Λόρδος ἐν μέσῳ τῶν περιδινητικῶν ἄλμάτων τῆς ἐξᾶλλου φαντασίας του, καὶ ἥτις ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐρμηνευθῇ ἐντελῶς, οὔτε ν' ἀπεικονισθῇ ἐπιτυχῆς, διότι πρὸ τῆς μυστηριώδους καλλονῆς της, ἡ γραφὴ ἀμβλύνεται καὶ ὁ χρωστῆρ ἀμαυροῦται ! Εἶναι ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ὁ κόσμος βορᾶ ἠδῶος τὸ νέκταρ τῆς εἰρήνης.

. l' ora che volge il desio
. e intenerisce il cuore.

Τὸ θεληγῶτον τῆς αἰσθηματικῆς ταύτης ὥρας εἶναι ὑπερτερον τῆς φυσικῆς ψυχρότητας τῶν τέκνων τοῦ Βορρᾶ, ἅτινα δὲν δύνανται ν' ἀποτινάξωσι τὴν γλυκεῖαν ἐπήρειάν των. Οἱ τυπικοὶ καὶ ἀδιάφοροι ἐπισκέπται τῆς παραλίας συμπύσσωσι τὴν ἐφημερίδα κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἢ κλειούσι τὸ βιβλίον, ἀνάπτουσι τὸ σιγᾶρον ἢ τὴν καπνοσύριγγά των, ἀρίνουσι τὸ σύνθημα ἐδωλίων των, καὶ ἔχοντες ἐπὶ τῆς λείας μορφῆς των ἐγκεφαλαγμένην παράδοξον πλὴν ἠδονπαθῆν αἰσθηματικὴν ἐκφρασιν, κατέρχονται ἀθρόοι εἰς τὰς ἐκτάσεις τῆς ὕγρας ἀμμου ἢν ἀρίνουσι τὰ ἐξακολουθοῦντα τὴν κανονικὴν ὑποχώρησιν των κώματα, καὶ ἐπ' αὐτῆς πλανῶσιν ἀσχημένους τὰ βήματα κατὰ μῆκος τῆς θαλασσίας ζώνης, ἐν ᾧ τὰ κολοσσιαία πέδιλά των, ἀμοῖρα πάσης αἰσθηματικῆς διαχύσεως, σχηματίζουσιν ἐπὶ τῆς ἀμμώδους ἐπιφανείας διὰ τῶν ἰχνῶν των μικρὰς λίμνας. Καὶ ἐν ᾧ τὸ ἀναβροῦν ἐξ αὐτῶν ὕδωρ.

πλημμυρῆ τὰς φιλαρέσκους περικνημίδας τῶν ῥωμαντικῶν ὁδοιπῶρων, οὗτοι μὲ στόμα κεχηνός, μὲ βλέμμα ἀπλανές, μὲ κινήσεις ἀσταθεῖς, ἐξακολουθοῦσι τὴν παράδοξον πορείαν των, ὡς ἂν ἐπεθύμουν νὰ ἐξιλεώσωσι κατὰ τὴν ποιητικὴν ἐκείνην στιγμὴν των, ὅλας τὰς μικρὰς προόδους τῆς ἀπαθείας καὶ τῆς ψυχρότητος ἃς ὁ βίος των ἀριθμεῖ. Πλὴν βεβαίως μόνον τὸ θέαμα τῶν ἐκκεντρικῶν τούτων περιπάτων, δὲν θὰ παρῆχε μεγάλην αἰτίαν θαυμασμοῦ καὶ μελέτης, ἂν δὲν παρηκολουθεῖτο ὑπὸ ἑτέρου θεάματος ἐπίσης ἐκκεντρικοῦ. Ἄλλὰ προσέτι πλήρους ἡδονῆς καὶ γοήτρου. Αἱ ἀφρώδεις, αἱ κομψαί, αἱ εὐμελεῖς Ἀλθιονίδες, ἐν αἷς ὑπάρχει τόσον ἀνεπτυγμένον ὁ ἐγωϊσμός τοῦ φύλου των, δὲν θέλουσι νὰ καθυστερήσωσι τῶν ἀνδρῶν, καὶ δὲν βραδύνουσι ν' ἀκολουθήσωσιν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ἄμμου τρέχουσιν ἐπ' αὐτῆς, ὀρμῶσι, σκιρτῶσι, ἐλίσσονται, συσσωρεύονται, συγκρούονται, ἀφίνουσιν ἡχηροὺς γέλωτας, διασταυροῦσι βλέμματα πλήρη παιδικωτάτης ἀγαλλιάσεως, διώκουσι τὰ κύματα, διώκονται ὑπ' αὐτῶν, πάλλουσιν, ἀσθμαίνουσι, πορφυροῦνται, καὶ ἀπρητισμένον τέλος ῥίπτονται ἀκηδεῖς ἐπὶ τοῦ προστυχόντος λίθου, ὅπου ἀναπαυόμενοι πρὸς στιγμὴν, λαμβάνουσι καιρὸν νὰ διορθώσωσι τὴν ἀποστατήσασαν κόμην των. Ἴκεῖ ἐγκτεται ὄλος ὁ προσωρινὸς οὗτος εὐτρεπισμὸς των, εἰς πᾶσαν ἄλλην ἀταξίαν οὔτε προσέχουσι κἄν. Αἱ τολμηρότεροι ἐξ αὐτῶν ὑφίστανται τὰς προσβολὰς τῶν κυμάτων, ἅτινα δίκην ἐξημμένων ἐραστῶν, περιρέουσι τοὺς πόδας των, καθυγραίνουσι τὰς περικνημίδας των, καὶ ἀνέρχονται εἰς τὰς ἐσθῆτάς των ἢς τὸ κατώτερον μέρος κατακλιζοῦσιν. Τότε ἄρχεται ἡ ἡδυπαθεσττέρα σκηνή. Τὰ σανδάλια ἀποβάλλονται, αἱ περικνημίδες ἀπορρίπτονται, ἡ ἐσθῆς ἀνασύρεται μέχρι γονάτων, καὶ αἱ εὐμελεῖς ἐκείναι κόραι, ἐν τῇ παιδικῇ ἀρελείᾳ των καὶ ἐν τῇ ζωηρᾷ φιλοπαιγμοσύνῃ των, ἀφίνουσι τὰς λευκάς, κανονικάς, καὶ στραγγύλας κνήμας των εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων καὶ τῶν βλεμμάτων, καὶ ἐξακολουθοῦσι τὰς ἐπαγωγούς σκιρτήσεις των. Καὶ εἶναι νεάνιδες ἤδη, οὐχὶ παιδίσκαι. Ἡ ἡδυπαθὴς ὀρμότης τῶν γυναικῶν ἐκείνων τορευτῶν ποδῶν, ἐμφαίνει τὴν προκλητικὴν ἐκείνην ἡλικίαν, τὴν παρεμφερῆ τῇ γλυκεῖᾳ Ἡοῖ, τὴν ἡλικίαν ἣν ὑμνησεν ὁ Λαμαρτίνος εἰς τὸ Πρῶτον ἄλγος του, καὶ ἦτις ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τῆς Μεσημβρίας ἐκκολάπτει τὰ βιαιότερα πάθη. Καὶ ὅμως ὑπὸ τὸν

Βρετανικὸν οὐρανὸν ἡ ἡλικία αὕτη εἶναι γαληνιαία ἔτι καὶ πλήρης παιδικότητος! Πρέπει τὸ χιονῶδες ἐκείνο σῶμα νὰ ὑποστῇ ἐπὶ πολὺ εἰσέτι τὴν ἀσθενῆ θερμότητα τοῦ Ἡλίου τῶν Βορείων κλιμάτων ὅπως ἀναφλεχθῇ ἡ καρδία, καὶ ἐκραγῶσι τὰ πυρωδέστερα τῶν αἰσθημάτων της. (Ἀκολουθεῖ)

TIMESON

NEON ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΑΙ Σας

ἤνοιξεν ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἐρμοῦ, ὑπ' ἀριθ. 246, ἀπέναντι τοῦ Παντοπωλείου Κοσμοπούλου.

Ἐφερε καὶ ὅλον ἐν φέρνει ἐκτάκτως ὡραίας λάμπας, πρωτοτύπου ὡραιότητος καὶ μοναδικῆς καλλονῆς, καὶ τὰς πωλεῖ εἰς πολὺ συγκαταβατικὰς τιμὰς.

Τὸ τελευταῖον φθάσιμον τῶν λαμπῶν του εἶναι ἀξιόθεατον.

Πετρέλαιον πρώτης πωλεῖται ἐν τῷ Καταστήματι πρὸς 80 λ- ἡ ὀκά.

Εἰς δὲ τὸ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπωνυμίαν ἐν Πειραιεῖ Κατάστημα, ὅπισθεν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, πωλεῖται **ξυλεῖα** μὲ πολὺ συγκαταβατικὰς τιμὰς, ὡς καὶ πετρέλαια χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

Μοναδικὸν παράδειγμα!

Ἐρισμέναι τιμαὶ δι' ὅλα τὰ εἶδη τῶν μύρων καὶ ἀρωμάτων εἰς τὴν μεγάλην ἀποθήκην τοῦ

ΚΟΥΡΕΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑ

(Ὁδὸς Αἰόλου)

Τὰ πλεῖστα ἐγγλέζικα, τοῦ **Ἀτικινσων**, προμηθευτοῦ τῆς Βασιλισσῆς Βικτωρίας.

Ἐφεύρεσις τῆς στιγμῆς! Τὸ Ὀδοντοσημητικὸν **Ἐλεῖθριον**, συνιστώμενον ὡς τὸ καλλίτερον τονωτικὸν τῶν Οὐλῶν καὶ τὸ δραστηκώτερον ἰφάρμακον κατὰ τῆς Ὀδονταλγίας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΛΗΑΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΛ ΕΝ ΛΘΗΝΑΙΣ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Σ. ΚΟΝΤΟΥ

ΓΛΩΣΣΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ

Εἰς τόμος εἰς 80^α σελ. 13' — 503

Τυμῶμενος δεδεμμένος δραχμῶν νέων 1 1/2